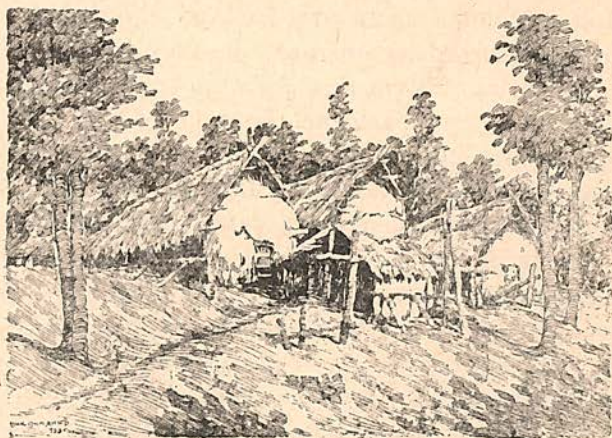

Кученцето бѣ твърде мило съ своята слаба образованостъ, родено въ село, изпаднало въ голѣмъ и културенъ градъ. Него, наистина, го понахраниха, макаръ и слабо, почакаха да се яви за него стопанинъ, или нѣкой да пожелае и вземе това възпитано, приятно, макаръ и непородисто кученце, но никой не се яви. То никому не се хареса, и напраздно помахваше съ опашка и посвиваше ушитѣ си, като се мжчеше да даде на своята муцунка по-приятна външностъ. Но и това не му помогна. Законитѣ бѣха строги и неумолими: пришълци и безстопанствени кучета бѣха се развѣдили твърде много, нѣмаше кой да ги храни, пѣкъ и скъпо струва храната; тѣ причиняватъ безредици и нарушаватъ спокойствието на града. Съ една дума, кученцето трѣбваше да умре.

Ник. Пандиковъ — Каракачански колиби на в. Чумерна.